

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 21, 2014

Nummer 21, 2014

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3812](#) 22-10-2014

Schijndel/vergunning popfestival

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3778](#) 22-10-2014

Elburg/omgevingsvergunning aanleg groenstrook

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3678](#) 15-10-2014

Voerendaal/omgevingsvergunning project strijd bestemmingsplan

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3606](#) 08-10-2014

Súdwest-Fryslân/bestemmingsplan 'Makkum-Centrum'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3540](#) 01-10-2014

Stichtse Vecht/bestemmingsplan 'Vreeland Oost'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3568](#) 01-10-2014

Voorschoten/handhaving

Annotatie

Marieke Kaajan

Annotatie

Marieke Kaajan

RECHTSPRAAK

Schijndel/vergunning popfestival

Vergunning popfestival. Geluid. Belanghebbende.

Appellante woont op een afstand van 3,2 kilometer van het terrein waar het popfestival wordt gehouden. Niet in geschil is dat appellante daar, afhankelijk van de windrichting, geluid kan horen dat van dit terrein afkomstig is. Een ambtenaar van de gemeente heeft te kennen gegeven dat hij dit geluid heeft waargenomen toen hij op enig moment tijdens het in 2013 gehouden popfestival in de tuin van appellante stond. De Afdeling maakt evenwel uit het door hem verklaarde ter zitting op dat het door hem waargenomen geluid niet erg luid was. Gelet op voornoemde omstandigheden is naar het oordeel van de Afdeling niet aannemelijk dat appellante, naar objectieve maatstaven gemeten, als gevolg van het popfestival hinder van enige betekenis ondervindt. De rechtbank heeft het door appellante ingestelde beroep dan ook ten onrechte niet niet-ontvankelijk verklaard.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 22-10-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3812

Zaaknummer: 201402260/1/A3

Wetsartikelen: 1:2 Awb en 8:1 Awb

RECHTSPRAAK

Elburg/omgevingsvergunning aanleg groenstrook

Beschermd monument. Zichtlijn. Aanleg van groenstrook. Aantasting landgoed.

In de in het aanwijzingsbesluit opgenomen omschrijving is het zicht vanuit de Zuiderzeestraatweg Oost op het landgoed niet vermeld. Het perceel waarop de groenstrook wordt aangelegd, betreft volgens de omschrijving een door houtwal omgeven agrarisch perceel dat gezien de coulisseachtige aanplant van bomen bij het huis als blikveld een belangrijke rol in de ruimtelijke opbouw van de aanleg speelt. In de zogeheten complexomschrijving van het aanwijzingsbesluit is de zichtlijn vanuit de Zuiderzeestraatweg Oost evenmin vermeld. Voor het overige is er, gelet ook op het feit dat de Zuiderzeestraatweg Oost geen deel uitmaakt van het beschermd complex, geen aanleiding om deze zichtlijn niettemin als monumentale waarde van het landgoed aan te merken. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat het zicht vanaf de Zuiderzeestraatweg Oost op het landgoed een monumentale waarde heeft en dat de aanleg van de groenstrook deze waarde aantast.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 22-10-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3778

Zaaknummer: 201309422/1/A4

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onder f Wabo

ANNOTATIE

Marieke Kaajan

1. Op 25 juni 2012 dient appellante een aanvraag in om een NB-wetvergunning voor het uitbreiden en exploiteren van een bestaande geitenhouderij. In de aanvraag geeft appellante aan dat de benodigde salderingsgegevens ontbreken en dat zij nader overleg wil over de termijn waarbinnen deze alsnog kunnen worden overgelegd. GS stellen appellante vervolgens tot 28 september 2012 in de gelegenheid om de aanvraag aan te vullen, hetgeen appellante gedeeltelijk doet binnen deze termijn. Volledige aanvulling van de aanvraag binnen de gestelde termijn is voor appellante evenwel niet mogelijk; zij vraagt dan ook om verlenging van de termijn. Dit verzoek wordt afgewezen; de aanvraag wordt vervolgens buiten behandeling gesteld, conform het bepaalde in artikel 4:5 Awb.

2. De procedure bij de ABRvS gaat vervolgens over de vraag of de aan appellante gegunde termijn om de gegevens aan te vullen, redelijk was en of GS terecht de aanvraag buiten behandeling hebben gesteld. Het door de ABRvS gehanteerde criterium daarbij is of de lengte van de gestelde termijn zodanig is dat een aanvrager in beginsel in staat kan worden geacht alle gevraagde gegevens en bescheiden voor de afloop van de hersteltermijn aan het bestuursorgaan aan te leveren. In dit geval was de termijn niet onredelijk kort, 'gelet op de aard van gegevens die zij alsnog diende te overleggen', temeer nu appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat het aanleveren van de salderingsgegevens binnen de gestelde termijn onmogelijk was.

3. Op zichzelf beschouwd een heldere uitspraak. Wat echter opvalt, is dat uit de uitspraak niet duidelijk blijkt op basis van welke feiten de ABRvS nu precies concludeert dat het voor appellante niet onmogelijk was om de gegevens aan te vullen. Appellante gaf immers zelf aan dat het haar niet lukte om de gegevens te verzamelen. Er zit weliswaar nog wel ruimte tussen 'niet lukken' en de vraag of het 'onmogelijk' is om de gegevens aan te vullen, maar onduidelijk is wat bepalend is voor de door de ABRvS getrokken conclusie. De term 'onmogelijk' lijkt te impliceren dat er weinig situaties zullen zijn waarin de ABRvS zal concluderen dat van een aanvrager binnen de gestelde termijn niet kon worden verlangd om de gevraagde gegevens aan te vullen, mits de gestelde termijn in essentie redelijk is.

4. Wellicht wordt dit ook bepaald door de aard van de gegevens die aangevuld dienen te worden, in combinatie met de vraag of appellante verweten kan worden de gevraagde gegevens in eerste instantie niet te hebben aangeleverd. Dit was in ieder geval wel het standpunt van het bevoegd gezag. De hersteltermijn van artikel 4:5 Awb zou niet zijn bedoeld om aanvragers de gelegenheid te geven een onvolledige aanvraag in te dienen, maar om te verhinderen dat een onvolledige aanvraag meteen buiten behandeling zou worden gesteld. Ook daar valt wat voor te zeggen, zeker in deze specifieke situatie. De ontbrekende salderingsgegevens zijn immers – zoals bij elke NB-wetvergunning voor een veehouderij tegenwoordig – dragend voor het al dan niet kunnen verlenen van deze vergunning, gelet op de effecten van stikstofdepositie op de betrokken Natura 2000-gebieden. Dit, in combinatie met het feit dat appellante al bij het indienen van de aanvraag zelf aangaf dat deze gegevens ontbraken – en appellante dus kennelijk min of meer bewust een onvolledige aanvraag indiende – zou mijns inziens een rol kunnen spelen bij de vraag welke termijn redelijk is om van appellante aanvulling te verlangen. Dat die termijn dan korter is dan in een situatie waarin de aanvrager bij het indienen van de aanvraag redelijkerwijs niet kon voorzien dat aanvullende gegevens zouden worden verlangd, lijkt verdedigbaar. Als er immers voor gekozen wordt om een aanvraag in te dienen op een moment dat deze nog niet volledig is – wellicht omdat de voorkeur bestond om de NB-wetvergunning apart van een omgevingsvergunning aan te vragen – dan wordt daarmee ook in beginsel het risico aanvaard dat aanvulling van deze aanvraag binnen een bepaalde termijn moet plaatsvinden.

5. De les uit deze uitspraak is dus dat de lengte van deze termijn niet bepaald wordt door de periode die de aanvrager zelf nodig heeft om de aanvraag alsnog aan te vullen, maar dat bepalend is of het binnen de gestelde termijn onmogelijk is om de aanvraag aan te vullen. Dat is een toets waarvan aangenomen kan worden dat deze niet snel in het voordeel van de aanvrager zal uitvallen.

ANNOTATIE

Marieke Kaajan

1. Deze uitspraak gaat over de vraag of een melding op grond van het Activiteitenbesluit een vergunningplichtige inrichting kan wijzigen. Het antwoord dat de ABRvS in deze uitspraak geeft, is op zichzelf duidelijk: het doen van een melding is in casu niet voldoende, want een dergelijke melding kan de vergunning niet wijzigen. Het ging in dit geval om een nieuwe loods en een gewijzigde ligging van voersilo's, terwijl de voor de inrichting geldende revisievergunning deze gewijzigde indeling van de inrichting niet zou toestaan. Daarvoor was ook relevant dat in deze vergunning was bepaald dat de inrichting in werking dient te zijn conform de vergunningaanvraag en dat een tekening van de inrichting deel uitmaakt van de aanvraag. De ABRvS geeft ook aan hoe het bevoegd gezag met deze wijziging had moeten omgaan, namelijk door met toepassing van artikel 8.24 WMB de revisievergunning te wijzigen. Dat kon temeer, nu de wijzigingen niet zodanig zijn dat hiermee de grondslag van de aanvraag zou worden verlaten.

2. Op zichzelf is de uitspraak daarmee duidelijk – ware het niet dat, bij nadere overdenking, toch een paar vragen rijzen. Ten eerste: hoe om te gaan met veranderingen die op grond van het Activiteitenbesluit voor type C-inrichtingen zijn toegestaan? Heeft de ABRvS bedoeld te stellen dat ook dergelijke meldingen niet meer kunnen en er een vergunningplicht bestaat, vanuit de gedachte dat al een milieuvergunning voor de inrichting geldt? Dat lijkt mij hoogst onwaarschijnlijk en zou ook in strijd zijn met artikel 2.4 lid 2 Bor. In dit artikel is immers bepaald dat veranderingen van een inrichting niet vergunningplichtig zijn, indien op deze veranderingen hoofdstuk 3 van het Activiteitenbesluit van toepassing is. Volledigheidshalve wijs ik op de twee uitzonderingen die in dit artikel zijn geformuleerd. Deze uitzondering op de vergunningplicht geldt ten eerste niet als de verandering valt onder de reikwijdte van paragraaf 3.5.8 van het Activiteitenbesluit. Deze paragraaf bevat algemene regels voor het houden van landbouwhuisdieren in dierenverblijven. De uitzondering op de vergunningplicht geldt ook niet voor activiteiten die worden genoemd in bijlage I onderdeel C categorie 1.4 Bor. Dit betreft onder meer activiteiten waarbij gebruik gemaakt wordt van bepaalde (grotere) stookinstallaties en elektromotoren. In die gevallen kan dus, met andere woorden, niet worden volstaan met een melding op grond van het Activiteitenbesluit.

3. Een tweede vraag die rijst, is of de uitspraak anders had geluid als de wijzigingen niet onder de Wet milieubeheer zouden zijn afgehandeld, maar onder de Wabo. Ik ga ervan uit dat dit niet het geval is. Integendeel. Ik licht dat toe als volgt. Op grond van artikel 2.31 lid 2 onder b Wabo kan het bevoegd gezag een omgevingsvergunning voor milieu, al dan niet op verzoek, wijzigen. Deze bepaling is, min of meer, het equivalent van het voorheen geldende artikel 8.24 WMB. Bij artikel 8.24 WMB was – zoals de ABRvS nu ook in de uitspraak aangeeft – de toepassing van deze bevoegdheid beperkt; de verzochte wijziging kon er niet toe leiden dat daarmee de grondslag van de aanvraag zou worden verlaten. Dat is dan ook de reden dat de ABRvS in deze uitspraak nagaat of van zo'n situatie sprake zal zijn. De Wabo bevat in artikel 2.31a weliswaar de bevoegdheid voor het bevoegd gezag om bij wijziging van de vergunning de grondslag van de aanvraag te verlaten, deze mogelijkheid bestaat echter alleen voor zover het voorschriften betreft waarbij andere technieken worden voorgeschreven. Een andere mogelijkheid om de grondslag van de aanvraag te verlaten, biedt de Wabo niet. Nu ook op andere vlakken blijkt dat de ABRvS jurisprudentie die onder de WMB is gevormd, onder de Wabo handhaaft, zou aangenomen kunnen worden dat dit ook het geval is bij de vraag of bij een wijziging c.q. actualisering van een omgevingsvergunning voor milieu als hier aan de orde de grondslag van de aanvraag verlaten kan worden. Ook nu in artikel 2.31a Wabo een expliciete bevoegdheid is toegekend om, in de in dit artikel genoemde gevallen, de grondslag van de aanvraag wel te verlaten, kan ervan uitgegaan worden dat behoudens deze gevallen, de (oorspronkelijke) aanvraag nog steeds centraal staat. Steun voor deze stelling kan gevonden worden in de uitspraak van de Rechtbank 's-Hertogenbosch 22 juni 2012, AWB 11/1387, ECLI:NL:RBSHE:2012:BW9802, waarin de rechtbank ook op deze wijze oordeelde, en de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel waarmee artikel 2.31a Wabo is ingevoerd (Wijziging van de Crisis- en herstelwet en diverse andere wetten in verband met het permanent maken van de Crisis- en herstelwet en het aanbrengen van enkele verbeteringen op het terrein van het omgevingsrecht, *Kamerstukken II* 2011/12, 33135, 3, par. 3.3.1).

4. Voor onderhavige procedure maakt een en ander overigens niet uit – de ABRvS constateert immers dat met de gewenste wijzigingen de grondslag van de aanvraag niet wordt verlaten. Acceptatie van deze wijzigingen zal dus onder de Wabo kunnen plaatsvinden maar zal ook nu moeten gebeuren via een wijziging van de omgevingsvergunning. Dat maakt deze uitspraak, ondanks het feit dat hierop de WMB nog van toepassing was, dus ook nu relevant.

RECHTSPRAAK

Voerendaal/omgevingsvergunning project strijd bestemmingsplan

Vakantieappartement en zorgboerderij. Geurgevoelig object. Geurcontour. Motivering.

Het college heeft bij de beoordeling van de aanvraag het onderzoek inzake de geurgevoeligheid in het kader van de Wgv en de verordening mogen beperken tot uitsluitend het vakantieappartement. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, bestond geen aanleiding voor nader onderzoek naar de vraag of realisering van het vakantieappartement het feitelijke gebruik van de zorgboerderij zodanig zou wijzigen, dat deze tezamen met het vakantieappartement als een geurgevoelig object zou moeten worden aangemerkt. Daarbij is van belang dat, zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, uit de wetsgeschiedenis inzake de Wgv blijkt dat met de term 'bestemd' in artikel 1 van die wet wordt bedoeld, dat het gebouw juridisch-planologisch mag worden gebruikt voor wonen of verblijf. Dat is voor de zorgboerderij niet het geval. Realisering van het vakantieappartement kan in die situatie geen verandering brengen.

Het college betoogt terecht dat indien het vakantieappartement op zichzelf wordt beschouwd, het zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat ter plaatse van dat appartement een aanvaardbaar woon- en leefklimaat kan worden gegarandeerd, nu dit zich buiten de in de geurverordening vastgestelde relevante afstand van 25 m bevindt. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, behoefde het college dit niet nader te motiveren.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 15-10-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3678

Zaaknummer: 201308724/1/A1

Wetsartikelen: 1 Wgv

RECHTSPRAAK

Súdwest-Fryslân/bestemmingsplan 'Makkum-Centrum'

Actualisatie verouderd bestemmingsplan. Toekennen bouwvlak.

Het kan, met het oog op een snelle actualisatie van verouderde bestemmingsplannen, aanvaardbaar zijn het uitgangspunt te hanteren om slechts concrete plannen in het bestemmingsplan te verwerken. Echter, in het stelsel van de Wro is een bestemmingsplan bij uitstek het ruimtelijk instrument waarin de wenselijke toekomstige ontwikkeling van een gebied wordt neergelegd en is deze kaderstellend voor verdere ruimtelijke besluitvorming. Het standpunt van de raad dat het opnemen van een bouwvlak ten behoeve van het realiseren van een woning niet bij de vaststelling van het plan aan de orde kan komen, moet dan ook in strijd worden geacht met de systematiek van de Wro. Door enkel te verwijzen naar het uitgangspunt geen nieuwe ontwikkelingen mee te nemen in het plan, heeft de raad onvoldoende inzichtelijk gemaakt hoe hij dit concrete initiatief en daarmee de belangen van appellant heeft meegewogen bij de vaststelling van het plan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 08-10-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3606

Zaaknummer: 201310024/1/R4

RECHTSPRAAK

Stichtse Vecht/bestemmingsplan 'Vreeland Oost'

Geur. Woon- en leefklimaat. Motivering. Ner. Beleid van ander bestuursorgaan.

De raad heeft gemotiveerd aangesloten bij de geurnorm van 1,9 OUE/m³ als 98-percentiel zoals die is opgenomen in de milieuvergunning van appellante. Nu voor de geuremissie van appellante geen wettelijke normen gelden en ook in het geldend beleid voor het gebied geen normen zijn opgenomen die betrekking hebben op de geuremissie van appellante, heeft de raad mede aansluiting mogen zoeken bij de NeR en bij het beleid van een ander bestuursorgaan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 01-10-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3540

Zaaknummer: 201301711/2/R6

RECHTSPRAAK

Voorschoten/handhaving

Kinderdagverblijf. Stemgeluid. Geluidhinder en bouwbesluit.

De wetgever heeft er bij het vaststellen van artikel 2.18, eerste lid, aanhef, onderdelen a en i, van het Activiteitenbesluit voor gekozen om te bepalen dat bij de in acht te nemen geluidniveaus het stemgeluid van kinderen en van medewerkers van – in dit geval – de kinderopvang op het buitenterrein van het perceel buiten beschouwing blijft. Ten aanzien van die vormen van geluid kan derhalve slechts in uitzonderlijke gevallen worden aangenomen dat zich overlast, als bedoeld in artikel 7.22 van het Bouwbesluit, voordoet.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 01-10-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3568

Zaaknummer: 201311393/1/A1

Wetsartikelen: 7.22 Bouwbesluit en 2.18 lid 1 aanhef onderdelen a en i Activiteitenbesluit